

## [Fuglsang.]

været i stand til at gennemskue mig. Lad mig sige det således, at jeg er ikke diplomat, men et ganske almindeligt menneske, og det, jeg siger, skal forstås faktisk og bogstaveligt således, som jeg udtrykker mig.

Når jeg spurgte, som jeg gjorde, var baggrunden den opsummering af Blechingbergs brogede fortid, som blev foretaget af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, der nævnedede en lang række forhold, som hver for sig var et meget omfattende brud på de værdighedsbegreber, som tjenestemandsløven foreskriver. Det var på den baggrund, jeg stillede det spørgsmål, hvorfor den fhv. udenrigsminister, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, i 1953 satte Blechingberg på denne post. Jeg kan ikke se andet, end at således som sagen er ført frem her i salen, må også en besvarelse af dette spørgsmål høre til, hvis vi skal have en retfærdig bedømmelse af Blechingbergs forhold. Jeg sagde, og jeg mente det, at en lang række af de forhold, der er nævnt i dag som belastende for Blechingberg, var kendt, længe før han blev sendt til Bonn i 1956. Derfor mener jeg, at hvis man fra oppositionens side virkelig alvorligt ønsker en dybtgående undersøgelse af hele denne sag og dens konsekvenser, så må det naturlige krav være, at man fra den side selv bidrager med den viden, man sidder inde med.

Lad mig så ærligt indrømme, at når jeg spurgte, som jeg gjorde, var det ikke for at fritage den højtærede statsminister for ansvaret, som han selv erkender; men skal sagen have det udfald, man ønsker, og skal man drage de konsekvenser af den, som er nødvendige, så går det ikke, at man bruger den som grundlag for en debat af den art, der er ført i dag, men alle må tage deres ansvar og yde deres bidrag til dens oplysning.

Endelig vil jeg i denne forbindelse sige til den højtærede statsminister, at jeg spurgte ikke om, hvordan det kunne gå til, at Blechingberg så længe kunne fortsætte med de forskellige transaktioner. Det, der undrede mig, var, hvorledes det kunne gå så længe, som det gjorde, uden at det blev opdaget. Det var derfor, jeg spurgte: har man undersøgt denne sag, agter man at gøre det?

**Aksel Larsen:** Det forekommer mig, at denne debat har fået et forløb, som måske ikke er mærkeligt, når man ved, hvilken iver efter at opponere mod regeringen visse partier i tinget lægger for dagen, eftersom den store torden, nemlig valutamiseringen, ikke mere eksisterer; men det er alligevel sådan, at man er nødt til at påtale det. På den ene side får man at vide, at det er den parlamentarisk ansvarlige minister, der har ansvaret for sine embedsmænd og for det, der sker i ministeriet, og altså er det den højtærede statsminister, der var udenrigsminister, dengang Blechingberg blev sendt til Bonn, der har hele ansvaret. På den anden side får man at vide, at vi har fået alle relevante oplysninger, og at der er ikke andet at gøre for det høje ting end at tage sagen til efterretning. Jeg synes, intet af disse synspunkter er rigtigt eller tilfredsstillende. Jeg tror derimod, at jeg godt tør kalde mig enig i den konklusion, det ærede medlem hr. Lannung kom til.

Jeg synes, det må være tilladt at minde om, at hr. Blechingberg blev ansat i 1920. Jeg kender ikke hele hans biografi, men det er klart for mig, at han var i Mexiko i 1939-40. Da var der noget galt med, at han lånte af kassen, hvad han vist ikke havde lov til. Det fik han imidlertid tilgivelse for. Så var der noget med en valutahandel i Washington i 1941, og det fik han en streng irrettesættelse for på foranledning af den udenrigsminister, vi havde i 1945. Så har der været en række, som den højtærede statsminister udtrykte sig, „mislige“ økonomiske transaktioner i årene 1949-51, bl. a. i januar 1950 historien med tæpperne, og i sommeren 1952 var der noget om en dækningsløs check på 1 200 kr.

Jeg synes, man må fastholde disse årstal for at gøre sig klart, at det her drejer sig om forhold, som en udenrigsministeriel embedsmand har været ude i, og som har eksisteret og er blevet tolereret eller tilgivet med større eller mindre irrettesættelser under skiftende regeringer og under forskellige udenrigsministre. Udnævnelsen til kontorchef forelå jo i sommeren 1947. Vi ved alle sammen, hvem der var udenrigsminister, dengang Blechingberg blev udnævnt til assisterende afdelingschef den 1. oktober 1953, og det kan man vel heller ikke anklage